

חמוטל בר-יוסף שבעה אפֿיטפֿים

*

פה נטמנה מי שְהִלְכָה אֶל ראש התור
כְּשֶׁנִּתְּנוּ זְרִיקוֹת בְּבֵית הַסֵּפֶר.
כְּשֶׁמְכַל אֶבֶר כָּאֵבוֹ לֵה הַחַיִּים
וְהַמְצוּקוֹת שָׁרְקוּ בְּלִי מַעְצוֹר,
היא הצְטִינָה יוֹתֵר מֵהֵן בְּצַעֲקוֹת.
וְגַם עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁהיא עֵפֶר וְאָפֶר,
הִנֵּה, אֶתְכֶם הַשְּׂאִירָה מֵאַחֹר.

*

פה נטמנה אִשָּׁה סוֹרֶרֶת.
"צְרִיךְ לְשֹׁבֵר אוֹתָהּ,"
בְּיוֹם הַזֵּדִים אָמַר לְאִמָּא הַמּוֹרָה
נִגְדוּ בַת עֵשֶׂר אַרְגְּנָה שְׁבִיתֵת כְּתָה.

בְּאִפֵּן עֲקוּרֹנִי עֲשֵׂתָה לְהַפֵּךְ
וְלֹא חָשׁוּב מְמָה.
בְּגִיל עֲשָׂרִים נִשְׂאָה וְתִכְךָ
הַפִּיקָה מִשְׁפָּחָה חֲמָה

מְדִי. כָּל-כֶּךָ לֹוֹהֶטֶת
שֶׁהַתְּפוּצָצָה לֵה בְּיָדִים.
"אֵת לֹא הֵיית צְרִיכָה לְלָדֵת

יְלָדִים", בְּקוֹל שֶׁל אֲשֻׁמְדָאִי
אָמַר לֵה בְּעֵלָהּ. נִשְׁבֵּר
אֲצִלָּה כְּמַעֲט הַכֵּל. הַשִּׁיר נוֹתֵר.

*

פה נטמנה אשה שלכלם
תקנה שגיאות לשון
ומגיל עשר עד זקנה
תקנה את העולם

בלי נשק מול כל סכנה
הסמיקו לחייה וכמשו,
ומשום מה היו חיייה
משבשים בלי תקנה.

בהצלחה היתה נוקבת
כל הר וכל צל הר שבדרפה נקרה.
כל גבר שפגשה היתה אוהבת
לחבק, ובחיקו לבכות מרה.

*

פה נטמנה מי שהיתה לרב אשה כועסת,
כי התנוכה עם החיים והמתים ששים שנה,
בהם חבוק חבה, צחקויק שמחה וזיק של חסד
קבלה מכם הרבה, וקצת, אך לא לכם, נתנה.

האם היא לא רצתה, או לא יכלה להיות שיכת?
בגיל שלוש סרבה לחיובים המשתפים אל הצלם,
הקימה מרד במורה הלא-צורך בכתה חי"ת.
מאז היא מתפיסת ושוב רבה עם כלם.

עדן ותפת המנוחה ירעה כבר בהיותה אשה ואמא.
ואם התפרסמה בעתוננים, ואם התפרנסה מהוראה –
מעבר לנהר החפזון הזה, בצד הלכב פנימה
גדה נכלמת צרה את צלוחית שירה.

*

פה נטמנה אשה נוקבת
כל צל הר, כל בעיה כואבת.
בלי הבחנה, לא מתחשבת,
שומעת לא שומעת,
אוהבת לא אוהבת —
כל און מתקרבת
היא היתה רוצעת.

*

פה נטמנה אשה יותר מדי נמרצת
שעל צמרת עץ נסקה בועת חייה
מוארת, מתקשטת בצבעי הקשת,
מנפחת לחייה עד להתפוצץ.
פתאום רנח לה, החוירה, התקמטה,
הצטמצמה, בלי אנחה, לא מתעקשת,
התכוצה, פלטה אור, פרחה.

*

פה נטמנה אשה
דלת חזה ועתירת עכוז.
אם תעבר פה, הלה,
יש לנפטר בקשה:
באבן גע, ממש אותה
ואל תבוז
למשוגתה של הטפשה.